

Tauno Naumanen
Terästä ja

Tunfeisa

TERÄSTÄ JA

Tunfeisa

Kirjailijan aikaisemmat teokset:

Elämän tie 1 (romaani, 2007)

Elämän tie 2 (romaani 2008)

Talja (romaani 2009)

Perijä (romaani 1010)

Kuokkavieraana syöpä
(omakohtainen kertomus 2012)

Tiemestarin testamentti (romaani 2014)

Mestarista johtajaksi (romaani 2015)

Ympyrä sulkeutuu (romaani 2016)

Metsämies (romaani 2018)

Elämä kantaa (romaani 2019)

KukkaPuu (romaani 2020)

Rautaa ja rakkautta (romaani 2021)

Terästä ja tunteita (romaani 2023)

TAUNO NAUMANEN

TERÄSTÄ JA

Tunfeisa

©2023 Tauno Naumanen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt,

Saksa

ISBN 978–952–33–0537–3

1.

Päivällä Riina ja Tero laittoivat ruokaa ja lämmittivät saunan. Sen verran heitä vielä ujostutti, että olivat saunassa uimapuvut päällä. He uivat yhdessä ja melskasivat vedessä innostuneena. Tero sanoi nukkuvansa alakerran makuuhuoneessa, jossa on leveä sänky. Riina saa valita yläkerran huoneista kumman haluaa. Tero kyllä varoitti, että yläkerrassa kummittelee.

Ennen tanssimaan lähtöä he tekivät voileipiä valmiiksi, ettei illalla tarvitse tehdä, jos on nälkä. Riinalla oli uusi mekko ja se vei Terolta jalat alta.

– Onpa taas neidillä tyylikäs mekko. Kyllä on paljon kaateellisia miehiä, kun mennään tanssipaikalle.

– Sinä nyt sanoisit noin, vaikka olisin säkin päälleni pukeut.

– Vaikea sinun olisikin pukeutua niin ettet olisi viehättävä.

– Joo, joo, lähdetään nyt, Riina vastasi, mutta kyllä Teron kehuminen tuntui tosi hyvältä. Pakko hänen se oli itselleen myöntää.

He menivät Rajavaaran lavalle tanssimaan, mutta lähtivät ennen puolta yötä takaisin. Siellä oli turhan paljon humalaisia. He ajoivat takaisin huvilalle. Riina painoi päänsä Teron olkaa vasten ja tunsu, että nyt hän oli onnellinen. He kävivät vielä uimassa ja laittoivat sitten

voileivät uuniin. Tero avasi punaviinipullon ja he istuivat juhannusyön hämyssä verannalla aamutakeissaan syöden ja nauttien viiniä. Riina sanoi, kun viinipullo oli melkein tyhjä:

– Minä menen katsomaan niitä kummituksia.

Tero katsoi hymyillen Riinan perään. Hän löi mielessään vetoa, että Riina tulee puolen tunnin sisällä alas. Tero meni sänkyynsä ja avasi myös toisen puolen sängystä. Hetken päästä Tero kuuli hiljaisia juoksuaskelia, ja Riina syöksyi hyvin lyhyessä ja hyvin ohuessa yöpaidassaan hänen sänkyynsä ja sanoi nauraen:

– Kyllä siellä kummittelee, en minä uskalla siellä yksin nukkua. Tero heitti täkin Riinan päälle ja veti tämän tiukasti syliinsä.

Lyhyen juhannusyön hämärä peitti koko huvilan ympäristön hämyiseen vaippaan, jota lisäsi vielä järven pinna nouseva usva. Hetken päästä nouseva aurinko hävitti hämäryyden ja pian huvilan pihaan loisti aurinko. Aurinko oli noussut jo korkealle, mutta huvila näytti olevan täysin tyhjä. Pihassa seisova auto oli ainut merkki siitä, että paikalla oli joku.

Riina heräsi, kun ikkunasta paistava aurinko lämmitti hänen selkäänsä. Hän ei ensiksi tajunnut missä oli, koska kotona aurinko ei paistanut hänen vuoteeseensa. Riina kohottautui ja sitten huomasi selkäänsä takana rauhallisesti nukkuvan Teron. Vähän aikaa Riina selvitti ajatuksiaan ja muistikuvat palasivat hänen mieleensä edellisestä illasta. Hän otti ja kiskaisi peiton päällensä ja

hautasi itsensä kokonaan peiton alle, jolloin Tero heräsi.

– Huomenta kultaseni, Teron sanoi ja vetäisi Riinan viereensä peitteineen.

– Huomenta ja viimeinen on mätämuna, joka ei ole ensimmäisenä uimassa, Riina sanoi ja juoksi ovesta ulos. Laiturille päästyään hän hyppäsi suoraan järveen ohuessa yöpuvussaan. Tero käveli rauhallisesti rantaan sortseissaan ja jäi laiturille istumaan suu messingillä.

– Minä olen mielelläni se mätämuna ja katselen tässä, kun sinä polskit noin tyylikkäässä uimapuvussa.

– Hemmetti, Riinalta pääsi, kun hän tajusi kuinka tiukasti ohut yöpaita oli liimautunut hänen vartaloonsa kiinni. Riina nousi nopeasti laiturille ja tyrkkäsi Teron järveen ja meni saunaan laittamaan bikineitä päälleen. Riinan tullessa laiturille Tero katseli Riinaa ja sanoi:

– Sinä pärjäisit hyvin märkäpaitakilpailussa.

– Vai niin, mutta minä en ole mätämuna, Riina sanoi ja alkoi mättää vettä Teron päälle. Aikansa melskattuaan he nousivat laiturille ja Riina valitti nälkäänsä. Tero sanoi menevänsä laittamaan grilliä päälle ja pihvit paistumaan. Riina laittoi kuivat sortsit jalkaansa ja topin yläosaksi. Häntä vähän nolotti, juosta nyt ohut yöpaita päällä järveen, mutta mitä tuosta, olihan yö ollut lämmin.

He laittoivat yhdessä aamiaisen ja söivät sen verannalla.

– Saitko sinä nukuttua viime yönä? Tero kysyi.

– Sain minä heti sen jälkeen, kun huvilan kummitus rauhoittui, eikä häirinyt minun nukkumista, Riina sanoi ja vilkaisi Teroa.

– Sehän hyvä, nyt kun olet tavannut kummituksen niin tiedät, millainen se on.

– Ei se niin pelottava ollut kuin ensiksi luulin, Riina vastasi ja meni Teron luokse ja halasi tätä.

Päivällä he kävivät välillä soutelemassa ja ottivat aurinkoa laiturilla. Tero kaiveli matoja ja laittoi myös Riinalle ongen. He ankkuroivat veneen läheisen ruohikon reunaan ja sopivat lähtiessään, että se puhdistaa ja paistaa kalat, joka saa vähemmän kaloja. Särkiä ei lasketa kaloiksi, vain ahvenet kelpaavat. Kalansyönti oli huonoa, mutta sitten Riinan onkeen tarttui niin iso kala, ettei Riina uskaltanut nostaa sitä veneeseen, kun vapa taipui aivan kaarelle. Tero sai siimasta kiinni ja nosti ahvenen veneeseen. Muuta kalaa he eivät saanetkaan ja Riina leuhki koko iltapäivän saaliillaan. Teron piti punnita ahven ja se painoi 550 grammaa. Hän puhdisti sen ja sitten paistoi sen hiilillä.

Illansuussa Tero pyysi Riinaa jäämään vielä seuraavaksi yöksi huvilalle. Pienen empimisen jälkeen Riina soitti isälleen ja sanoi jäävänsä vielä huomiseen. Tosin hänen piti puhua pitkään pikku siskonsa kanssa, kun tämä vaati Riinaa tulemaan kotiin niin kuin oli sopinut. Riinan piti sopia vielä Sanna Maaritin kanssa, että hän lähtee kotiin tultuaan vielä siskonsa kanssa uimaan Sulkulahdelle.

2

Yö meni niin kuin meni. Ilta oli mennyt mukavasti ja he olivat pitkään valvoneen Suomen yötöntä yötä. Molemmat olivat tajunneet, että tänä juhannuksena oli ylitetty tietty raja, ja paluu vanhaan olisi vaikeaa. Aamupalan jälkeen he lähtivät paluumatkalle. Molemmat istuivat autossa hiljaa, kunnes Tero kysyi:

- Kuinkas tästä eteenpäin mennään?
- Mitä sinä sillä tarkoitat? Riina kysyi, vaikka tiesi mitä Tero kysymyksellään tarkoittaa.
- Tässä on viikko töitä ja sitten menee paja kiinni, kun lomamat alkavat. Minulla ei ole oikein mitään lomasuunnitelmia, jos lasketaan pois tämä mökkeily.
- Tarkoitatko, että meidän pitää eristäytyä loman ajaksi ja ottaa etäisyyttä toisiimme.
- Nimenomaan en tarkoita sitä, vaan toivon, että sinä olet mukana teenpä mitä tahansa loman aikana. Tero oli hiljaa ja jatkoi hetken päästä:
- Pitäisikö minun sanoa itseni irti ja hakeutua muualle hommiin. Onko meidän vaikea työskennellä saman katon alla?
- Älä nyt hulluja puhu, et varmasti lähde minnekään. Ei isä tästä mitään numeroa tee. Tietysti työpaikalla on hommat hoidettava niin kuin ennenkin, mutta ymmärrän että samassa huoneessa oleminen voi käydä ajan kanssa rasittavaksi. Minullahan jatkuu opinnot vielä syksyllä, joten kyllä me tämä kesä pärjätään. Riina istui hiljaa hetken ja näytti miettivän ja sanoi sitten:

- Työpaikalla pidetään näpit irti toisistamme, eikä siellä pussailla.
- Hienoa, että johtajan tyttö ottaa vastuuta ja vaatii, että työntekijät tekevät työaikana töitä, eivätkä muuta harrasta. Eli entiset säännöt, aamupusun voi antaa, jos ei ole muita näkemässä. Mutta suudella ei saa, Tero sanoi ja nauroi päälle.
- Entiset säännöt, sovitaan niin. Oletko sinä lomalla koko konepajan sulkemisajan? Oletko sopinut isän kanssa niin?
- Minä ajattelin nyt ensiksi olla kaksi viikkoa töissä. Minä hän pidin jo kahden viikon loman isän kuoleman takia.
- Olisikos minunkin parempi olla saman aikaan työssä ja pitäisin lomaa sen aikaa, kuin sinäkin. Nythän siellä ei ole oppisopimustyttyjäkään, kun he haluavat olla koko pajan sulkemisajan lomalla. Tosin osa heillä on palkatonta lomaa.
- Jos minulta kysyt niin toivon todella sinun tekevän niin. Silloin me voidaan ainakin osa lomasta viettää täällä meidän mökillä, jos johtajan neiti suostuu lähtemään minun mukaan.
- Minä en ole mikään johtajan neiti vaan Riina. Sinulle taitaa olla jonkinlainen kompleksi, kun isäni on sinun pomo.
- Jos totta puhutaan kyllä, siinä on oma jännitystilansa. Siksi minä mietin pitäisikö minun hakeutua muualle. Minkä verran sinä puhut vanhemmillesi meidän suhteesta. Ei isäsi ole minulle mitään sanonut, mutta ymmärrät kai, että ei se niin helppo ole minun eikä isäsikään kannalta.
- Samperi, mutta muualle et hakeudu, tai minä en tapaa sinua kertaakaan. Isä varmasti ymmärtää, että minä olen

aikuinen nainen. Minä tarvitsen miestä siinä kuin kuka tahansa nainen, Riina paukautti ja punastui.

– Tuota voisi pitää melkein kosintana?

– Ei se sitä ole, se on sinun tehtävä kun se aika koittaa. Mutta minä puhun nyt suoraan, mitä olen suunnitellut valmistumisen jälkeen. Isä vanhenee, vaikka onkin vielä hyvässä kunnossa. Olen miettinyt, opettelen isän mukana kaikki työt ja joskus tulevaisuudessa otan vastuu koko konepajasta. Minua kiehtoo yhä enemmän ajatus siitä, että näytän kaikille ja ennen muuta teille miehille, että nainen pärjää tällaisessakin työssä samalla lailla kuin miehet.

– Niin sitä pitää, Tero totesi.

– Anna minä puhun loppuun. Kyllä minä ajattelen, että rinnallani olisi tulevaisuudessa henkilö, joka ymmärtää myös metallialaa. Sinä olisit kyllä yksi vaihtoehto. Mutta samalla sanon, että tämä ei ole tämän hetken asia, vaan joskus tulevaisuudessa sekin on edessä. Annetaan ajan kulua ja katsotaan mihin tämä johtaa. Voihan olla, että sinä löydät jonkun toisen naisen ja meidän yhteyden seurustelu loppuu tähän. Tällaista olen suunnitellut. Olen opinnoissa ja myös työpajalla huomannut, että asioita pitää suunnitella etukäteen varsin pitkälle. Jos ne toteutuvat sellaisenaan tai jotenkin muutettuna. Kun aloitin nämä tekniikanopinnot, olin jossakin vaiheessa sitä mieltä, etten mene työhön isän konepajaan. Mutta nyt olen vähän perehtynyt paremmin konepajan toimintaan, se on alkanut minua kiehtomaan entistä enemmän. Sanoisinko, että tämä on antanut haastetta ja aion ainakin yrittää ottaa sen vastaan. Sano nyt olenko ihan hullu? Riina lopetti puhumisen ja katsoi Teroa. Tero istui pitkään hiljaa ja mietti Riinan uskoutumista.

– Minun pitää vähän sulatella tuota sanomaasi. Sitä minä sinussa ihailen, että olet ottanut noin vankan kannan isäsi konepajan jatkajana. Se on tosi hieno homma.

Minun on vaikea sanoa tuohon mitään muuta, kun sinä jotenkin annoit ymmärtää, että olisin jotenkin mukana tuossa suunnitelmassa. Ei minulla ole niin suuria rahoja, jotka voisin sijoittaa yritykseesi. Jonkin verran on ja aioin myydä metsää lähiaikoina. Niistä saan jotakin. Siinä on monta mutkaa myös minun kannalta. Sinä tiedät, kuinka puhutaan miehistä, jotka yrittävät naimakaupan avulla päästä kiinni johonkin yritykseen. Eikös sitä sanota, että yritän tyttären reittä pitkin tulla omistajaksi.

Riina mietti, että niinhän sinä tekisit, mutta jätti sanomatta Terolle. Kyllä hän ymmärsi mitä Tero tarkoitti, tilanne oli varmasti hänen kannaltaan vaikea.

– On tässä toinenkin asia, jota olen miettinyt. Minulla on pikku sisko Sanna Maarit, ja hän varmaankin on samanlainen perijä kuin minäkin aikanaan. Teen kaikkeni, että myös sisko saa osansa konepajasta. Ajattelen koko ajan, että olemme sisaruksia, vaikka meillä on eri äidit, sillä ei ole mitään merkitystä. Sanna Maarit on vielä pikku tyttö, mutta koko ajan hän kasvaa.

– Tuo on kauniisti ajateltu. Eikä siihen mene hirveästi aikaa, kun siskosi voi toimitella jotakin asioita apunasi. Isäsi hän on vielä hyvä kuntoinen ja eikös hänen eläkeikänsä ole vielä aikaa. Jos terveys sallii, hän voi senkin jälkeen tehdä töitä omassa yrityksessään. On se hienoa nähdä aikanaan, kun sinä olet firman pääjohtaja ja siskosi toimitusjohtaja, se on malli monelle tytölle.

– Siihen on aikaa, mutta pidetäänpä se mielessä. Onhan Ylämyllyllä iso firma, jossa nainen on suuren metallifirman johtajana. Toivottavasti et lähde karkuun, vaikka laadittaisiin sellainen tulevaisuuden kuva.

– Kysyn sinulta, kun en tiedä tarkemmin onko isälläsi jonkinlainen tulevaisuuden visio? Nykyään se yleensä tehdään jopa kymmenen vuoden päähän. Se helpottaisi johtamista ja firman kehittämistä.

– Joo siitä on puhuttu tuolla opiskelussa, mutta minusta tuntuu, että isällä ei ole ainakaan mitään paperille pantua. Jotenkin isä tuntuu menevän muttu tuntumalla eteenpäin. En ala isältä tätä kyselemään, ennen kuin saan opintoni päätökseen.

Jälleen he ajelivat vaitonaisesti jonkin aikaa, kun he alkoivat lähestyä Joensuuta, Tero kysyi:

– No saanko minä sinusta lomaseuraa, vai lähdetkö jonnekin muualle loman viettoon?

– Kyllä sinä varmasti saat jonkinlaista seuraa, mutta olen luvannut olla pikkusiskon kanssa enempi, ja isä ja Kaija tekevät jonkin matkan. Olen luvannut olla sen aikaa Sanna Maaritin kanssa.

– Voithan sinä ottaa siskosi mukaan meidän mökille.

– Voin tietysti, mutta silloin me emme nuku sinun kanssa samassa sängyssä, Riina vastasi nauraen.

– Se nyt ei ole mikään ongelma, mutta kiitos ihanasta juhannuksesta ja toivottavasti juhannukset jatkuvat jatkosakin yhtä hyvinä ja samassa seurassa.

– Kiitos vaan itsellesi, oli oikein mukavaa. Minä lähden vielä siskoni kanssa uimaan ja auringonottoon. Se oli ehdonä ennen kuin hän antoi luvan jäädä toiseksi yöksi.

Tavataan maanantaina töissä, Riina sanoi, ja antoi Terolle nopean pusun.

Riinan päästyä sisälle Sanna Maarit juoksi hänen syliinsä ja vaati:

– Nyt lähdetään heti uimaan ja tarttui Riinaa kädestä ja veti ovelle päin.

– Ette lähde minnekään ennen kuin syödään. Anna Riinan laittaa tavaransa pois ja vähän hengähtää. Kyllä te kerkeätte iltapäivälläkin sinne rannalle, Kaija-äiti toppuutteli tyttöään.

Sukulahdessa Riina ja Sanna Maarit kastautuivat ja menivät sitten viltin päälle loikoilemaan. Ei Sanna Maarit jaksanut pitkään loikoilla, vaan alkoi kaivaa hiekkaan kuoppaa ja täyttää sitä vedellä tuomallaan pienellä sangolla. Riina istui vieressä ja katseli siskonsa tekemistä ja samalla piti huolen, ettei tyttö mene liian syvälle. Sanna Maaritin touhutessa Riina mietti ja vähän ihmettelikin, ettei sen enempää Kaija kuin isäkään kysyneet mitään heidän juhannuksesta. Riina oli itse näyttänyt ahvenen kuvan, jonka oli saanut ongella. Sanna Maarit oli katsellut kuvaa ja Riinan oli pitänyt tarkasti kertoa, kuinka hän oli kalan saanut. Hyvin kauan he eivät voineet rannalla olla, koska Riina pelkäsi, että pikku sisko polttaa nahkansa, vaikka hän oli tyttöä suojannut aurinkovoiteella.

Kotiin tultua ensiksi soitti Anu, joka tivasi Riinalta:

– Kuinka sinulla meni juhannus Teron kanssa siellä mökillä?

- Hyvin meni, en voi valittaa. Eikä sitä voi mökiksi kutsua, kyllä se on upea huvila. Kaksi kerroksinen ja erillinen ranta-sauna ja hyvä uimapaikka.
- Se on sitten menoa. Varmaankin pidit miestä hyvänä, etkä tuottanut pettymystä. Se on oikein, kun sopiva kohdalle sattuu, silloin pitää virittää kaikki verkot.
- En tiedä verkoista, mutta hyvin me toimeen tultiin.
- Ja samassa sängyssä yöt vietitte?
- Kyllä se Tero sanoi, että saan valita kumman tahansa yläkerran huoneen missä nukun, mutta hän sanoi siellä kummittelevan.
- No kummitteli siellä?
- En minä uskaltanut siellä yksin nukkua, pakko oli tulla alakertaan missä Tero nukkui, Riina vastasi nauraen.
- Alakerrassa oli vain yksi sänky – niinhän, Anu kiusasi.
- Nyt lopetat tenttaamisen. Se mitä meidän välillä tapahtui, ei kuulu muille.
- Se on ihan niin. Se poika ei taida ollakaan mikään tyhjätasku, kun on noin komea huvilakin.
- En ole tutkinut hänen taskujaan, mutta huvilan tontti on kuulema kolmekymmentä hehtaaria. Nyt en kerro kyllä mitään enää. Kuinkas sinun juhannus meni? Varmaankin ne sinun bikinit tekivät vaikutuksen, niin serkkuihin ja muihin-kin paikalla olleisiin miehiin?
- No juu. Kyllä ne huomioitiin, en voi kieltää, Anu vastasi hymähtäen.
- Heittikö joku mies ne pois vai pitikö itse riisua, Riina puolestaan kiusasi.
- Ei mitään sellaista. Mutta oli siellä yksi serkkujen kaveri, joka kiinnostaa. Käytiin tanssimassa, oli oikein hauskaa.

– No milloinka hän tulee käymään täällä? Sitten esittelet hänet myös minulle, Riina kyseli.

– Saattaa tulla ensi kuussa, kun sillä on lomaa, mutta ei meillä sen kummempaa ole ainakaan vielä. Hän valmistuu myös opettajaksi parin vuoden päästä.

– Sitten teidän passaa kesälomia viettää, kun kesä on vapaa.

– Ei mennä asioiden edelle katsotaan, miten mennään eteenpäin.

– Niin se on viisasta. Kyllä Terollakin on omat murheensa. Siinä on omat kuvionsa, kun isä on Teron pomo.

– Varmasti siinä on hankaluuksia, mutta annetaan ajan kulu. Eikös sitä sanota, että asioilla on tapana järjestyä.

Anu ja Riina keskustelivat hetken, mutta kun Riina huomasi äitinsä Liisan soittavan he lopettivat puhelun.

– Mitenkäs se sinun juhannus meni? Riina kysyi, kun vastasi äitinsä puheluun.

– Olin siskon luona Liperissä, siellä oli vieraita. Istuttiin iltaa, syötiin hyvin ja juotiinkin vähän, Liisa vastasi.

– Oliko siellä vieraissa vapaitakin miehiä? Riina heitti yllätteen.

Liisa oli vähän aikaa hiljaa ja tuntui jotenkin kakistelevan puhetta, jolloin Riina jatkoi:

– Kerro vaan, on taitanut olla, kun menit hiljaiseksi. Minä olen jo iso tyttö, minulle voi äiti kertoa, jos on sopivan miehen tavannut. Minä en toivo muuta kuin, että saat hyvän mieskaverin jostakin. Sinä olet vielä ihan hyvännäköinen nainen. Ei kaikki ole sellaisia kuin se Varkauden äijä, Riina tenttasi äitiään.

Kirja on jatkoa aikaisemmin julkaistulle kirjalle **RAUTAA JA *Rakkautta***. Riinan ja Teron elämä muuttuu läheiseksi ja tulevaisuus näyttää lupaavalta. Tero tosin arastelee olla samassa työpaikassa Riinan kanssa, koska Riinan isä on Teron pomo. Mutta Riina asettaa ehtoja, jotka Teron on pakko hyväksyä.

Nuori pari joutuu vaikeaan tilanteeseen, kun konepajanjohtaja Matti tekee päätöksiä kuuntelematta muita. Riina uhkaa erota konepajan palveluksesta. Mutta Matin vaimo Kaija ja Riina liittoutuvat yhteen ja vievät päätöksenteon uudelle tasolle.

Matin sairastuminen avaa hänen silmänsä. Pakon edessä hänen on otettava huomioon nuorten näkemykset ja perhe.

